

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo:	31-08-2005
Číslo: 6380/05	Vyřizuje:
Přílohy:	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce **Statutárního města Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 8, právně zast. Mgr. Vladimírem Foldynou, advokátem se sídlem v Praze 6, Čs. armády 22, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Od pokuty uložené žalobci rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.5.2004, č.j. S 509-R/04-VP/140/VŠ ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.9.2004, č.j. 3R45/04-Ku, **se u p o u š t í**.
- II. Ve zbytku **se žaloba z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně ze dne 8.11.2004, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2004, č.j. 3R45/04-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.5.2004, č.j. S 509-R/04-VP/140/VŠ.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 18.5.2004 pod č.j. S 509-R/04-VP/140/VŠ, kterým bylo rozhodnuto, že žalovaný jako zadavatel porušil ustanovení § 3 odst.

1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), tím, že nedodržel závazný postup k uzavření Smlouvy o zajištění činností v oblasti informačních technologií ze dne 1.1.2002 a k uzavření Provozní smlouvy o zajištění činností v oblasti informačních technologií pro město Ústí nad Labem ze dne 2.10.2003, v obou případech se společností Metropolnet, a.s., a kterým mu byla zároveň uložena pokuta ve výši 145 000,00 Kč.

Žalobce je nucen konstatovat, že se žalovaný jeho námitkami uvedenými v rozkladu vůči rozhodnutí ÚOHS ze dne 18.5.2004 pod čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ, ohledně odlišné právní interpretace ustanovení § 1 odst. 2 písm. d) ZZVZ a ohledně uložené sankce fakticky vůbec nezabýval. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze zopakoval dle mínění žalobce nesprávnou argumentaci správního orgánu nižšího stupně ohledně interpretace ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ, přičemž žalobcem uvedenou interpretaci daného ustanovení označil toliko za účelovou, a ohledně adekvátnosti uložené sankce z hlediska závažnosti případného porušení zákonné povinnosti a škodlivosti následků pouze obecně konstatoval, že právě údajné porušení ZZVZ ze strany žalobce je jedním z nejzávažnějších porušení daného zákona, a že žalobcovo tvrzení o neexistenci škodlivého následku se nezakládá na pravdě (pozn. aniž by jakkoliv ozřejmilo, zda v důsledku údajného porušení ZZVZ ze strany žalobce vznikl škodlivý následek a jaký). Tedy, dle mínění žalobce, žalovaný napadeným rozhodnutím odmítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚOHS ze dne 18.5.2004 pod čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ, ačkoliv toto bylo protiprávní, a to jak z hlediska rozhodnutí o tom, že žalobce spáchal správní delikt údajným porušením ustanovení § 3 odst. 1 ZZVZ, tak i z hlediska důvodnosti a výše uloženého trestu spočívajícího v povinnosti zaplatit pokutu ve výši 145.000 Kč, čímž byl žalobce zcela zásadním způsobem zkrácen na svých právech. Z hlediska skutkového žalobce uvádí, že k zefektivnění IT služeb (tj. služeb v oblasti informačních technologií) zřídil akciovou společnost Metropolnet, a.s., IČ 25439022, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební čp. 2336, nyní se sídlem Ústí nad Labem, Hradiště čp. 96, jejímž byl a je jediným akcionářem. Do společnosti byli delimitováni všichni zaměstnanci žalobce zařazení do Magistrátu, jejichž pracovní zařazení souviselo s využitím IT. Tato společnost měla zajišťovat veškeré IT služby pro žalobce, a zároveň měla případně volné kapacity využívat i poskytováním služeb pro komerční sféru, aby se tak snížily náklady žalobce na zabezpečení předmětných služeb. Následně žalobce uzavřel se společností Metropolnet, a.s., Smlouvu o zajištění činností v oblasti informačních technologií ze dne 1.1.2002 a Provozní smlouvu o zajištění činností v oblasti informačních technologií pro město Ústí nad Labem ze dne 2.10.2003 (dále jen "Smlouvy"). Při uzavření těchto Smluv žalobce nepostupoval podle ZZVZ, neboť byl a je přesvědčen, že se na uzavření daných Smluv vzhledem k ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ daný zákon nevztahoval. V tomto přesvědčení jej utvrdil jak výklad k ZZVZ uveřejněný Jiřím Nesnídalem v příloze časopisu Ekonom č. 12/2000, tak i právní stanovisko, které si žalobce nechal vypracovat u advokáta. Na základě obdržení podnětu zahájil ÚOHS řízení, ve kterém dospěl k závěru, že žalobce údajně porušil ustanovení § 3 odst. 1 ZZVZ tím, že nedodržel při uzavření Smluv závazný postup, a v tomto smyslu rozhodl svým rozhodnutím čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004. Tímto rozhodnutím ÚOHS rovněž uložil žalobci za údajná závažná porušení pokutu ve výši 145 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě rozklad, kterým zejména namítl, že se na uzavření obou smluv ZZVZ nevztahuje s ohledem na ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) daného zákona, a že uložená sankce by byla zjevně nepřiměřená vzhledem k závažnosti porušení zákonné povinnosti a ke škodlivosti následků, i pokud by ZZVZ na dané případy uzavření obou Smluv dopadal. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný jak již bylo opakovaně uvedeno žalobcem podaný rozklad zamítl a protiprávní rozhodnutí ÚOHS čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004 potvrdil. Protiprávnost

rozhodnutí ÚOHS čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004, jež bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, spočívá především v nesprávné právní interpretaci ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ. Dle ÚOHS a žalovaného na daný případ uvedené ustanovení § 1 odst. 2 písm. d) ZZVZ nedopadalo, a proto měl dle názoru správního orgánu žalobce při uzavírání smluv postupovat dle ZZVZ. S tímto právním závěrem však žalobce nemůže souhlasit. ÚOHS rozlišuje právnickou osobu „zřízenou“ a „založenou“, přičemž má za to, že se dané ustanovení ZZVZ vztahovalo po novelizaci zákonem č. 28/2000 Sb., pouze na právnické osoby „zřízené“, a nikoliv na právnické osoby „založené“. Tento svůj názor opřel ÚOHS o zákon o obcích, který hovoří o zakládání a zřizování právnických osob a zařízení (pozn. § 14 odst. 1 písmo f) dříve platného zákona č. 367/1990 Sb. a § 35a odst. 1 stávajícího zákona č. 128/2000 Sb.). ÚOHS v této souvislosti rovněž, dle žalobce irelevantně, zmiňuje, že obchodní společnosti (např. společnost s ručením omezeným a akciová společnost) jsou právnické osoby založené za účelem podnikání ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, (dále jen "ObchZ"), přitom zcela ignoruje skutečnost, že ve smyslu citovaného ustanovení ObchZ společnost s ručením omezeným a akciová společnost mohou být založeny i za jiným účelem. Správní orgán tedy dovodil, s odkazem na úpravu obecních zřízení, existenci dvou rozdílných skupin právnických osob, a to právnické osoby „zřizované“ a právnické osoby „zakládáné“, jako by mezi pojmy „založení“ a „zřízení“ byl vztah disjunkce (vzájemné vylučnosti). Na základě toho pak dospěl k závěru, že se ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ po novele zákonem č. 28/2000 Sb., mělo vztahovat pouze na právnické osoby „zřízené“ a nikoliv na právnické osoby „založené“. Tak tomu ovšem není a takový právní závěr však nemá žádnou oporu v našem právním řádu. V době, kdy žalobce uzavíral Smlouvy stanovilo ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ, že se daný zákon nevztahuje na „plnění veřejné zakázky, které poskytuje v celém rozsahu právnická osoba zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem nebo územním samosprávným celkem“. Ve správním řízení nebylo nikterak zpochybněno, že svou povahou jde u obou Smluv o plnění veřejné zakázky, že plnění mělo být poskytnuto v celém rozsahu společností Metropolnet a. s., že tato společnost Metropolnet a.s. je právnickou osobou, která za tím účelem vznikla, a že zakladatelem dané společnosti je zadavatel. Z hlediska aplikace daného ustanovení ZZVZ tak bylo zásadní otázkou, vzhledem k výše uvedenému právnímu názoru ÚOHS a žalovaného, zda se ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ skutečně nevztahovalo na právnické osoby zřizované založením, jako tomu bylo u společnosti Metropolnet a.s., či nikoliv. Ohledně této otázky je žalobce přesvědčen, že se předmětné ustanovení vztahovalo i na právnické osoby zřizované založením, tedy i na akciové společnosti, kterou je společnost Metropolnet a.s. Podstatný význam má v této souvislosti obecná úprava právnických osob obsažená v ustanovení § 18 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, (dále jen "ObčZ"). Dle ustanovení § 18 odst. 2 ObčZ jsou právnickými osobami: a) sdružení fyzických a právnických osob, b) účelová sdružení majetku, c) jednotky územní samosprávy, o nichž to stanoví zákon. Podle § 19 ObčZ platí, že ke zřízení právnické osoby je potřebná písemná smlouva nebo zakládací listina, pokud nestanoví zvláštní zákon jejich vznik jinak. Podle § 19b odst. 1 ObčZ mají právnické osoby svůj název, který musí být určen při jejich zřízení, a podle § 19c odst. 1 ObčZ musí být při zřízení právnické osoby určeno její sídlo. Z výše citovaných ustanovení ObčZ vyplývá, že zřizována je zásadně každá právnická osoba. Z uvedeného je zřejmé, že obchodní společnost, jejímž zakladatelem je územní samosprávný celek, lze považovat za právnickou osobu zřízenou územním samosprávným celkem ve smyslu § 1 odst. 2 písm. d) ZZVZ. Na základě interpretace ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ, ve znění platném v době uzavírání Smluv, za použití

hlavních výkladových metod, lze tedy dospět dle názoru žalobce toliko k závěru, že zmíněné ustanovení ZZVZ se vztahuje na plnění veřejné zakázky, které poskytuje v celém rozsahu právnická osoba, bez ohledu na její formu (tedy i obchodní společnost), zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem nebo územním samosprávným celkem.

Ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) ZZVZ tak dopadalo i na oba posuzované případy a ZZVZ se tak na uzavření obou Smluv nevztahoval. Proto žalobce nemohl porušit a neporušil ZZVZ.

Napadeným rozhodnutím P-ÚOHS bylo potvrzeno rozhodnutí ÚOHS čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004, které bylo protiprávní i z hlediska uloženého trestu za údajný správní delikt. Rozhodnutím ÚOHS čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004, potvrzeným napadeným rozhodnutím P-ÚOHS, byla žalobci uložena pokuta ve výši 145 000,00 Kč, tj. ve výši 0,5 % ceny zakázek. Jinak řečeno, žalobci byla uložena pokuta ve výši poloviny maximální možné sazby. Takto uložená sankce je svou výší naprosto neadekvátní závažnosti případného porušení zákonné povinnosti a ke škodlivosti následků, které by takovým porušením vznikly nebo mohly vzniknout. Speciální právní úprava obsažená v ZZVZ pak výslovně uvádí, že se při ukládání pokut ve smyslu ustanovení § 62 odst. 2 věty třetí ZZVZ přihlíží zejména k závažnosti porušení zákonné povinnosti a ke škodlivosti následků, které tímto porušením byly nebo mohly být způsobeny. Z odůvodnění rozhodnutí ÚOHS čj. S 509-R/04-VP/140/VŠ ze dne 18.5.2004, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a jak ÚOHS přihlédl k těmto skutečnostem, když ÚOHS zde toliko vypočítává maximální možnou sazbu pokuty a uvádí, že pokuta byla uložena pouze v polovině sazby s ohledem na skutečnost, že žalobci dosud nebyla pravomocně uložena žádná sankce, a žalovaný pak odkazuje na odůvodnění ÚOHS a obecně zmiňuje, že zadání veřejné zakázky mimo režim ZZVZ je jedním z nejzávažnějších porušení daného zákona, a bez dalšího uvádí, že se tvrzení žalobce o neexistenci škodlivých následků nezakládá na skutečnosti. Žalobce má v této souvislosti za to, že takto odůvodněný výrok o sankci je fakticky nepřezkoumatelný. Nicméně, i pokud by žalobce připustil, že oba posuzované případy spadaly pod režim ZZVZ, že svým jednáním porušil ustanovení § 3 odst. 1 ZZVZ, a že se tak dopustil správního deliktu, byla by naplněna jenom jedna z podmínek správně právní odpovědnosti. Samostatnou otázkou by pak byla závažnost tohoto protiprávního jednání. Proto ani v případě, že by zadavatel svým jednáním při uzavírání smluv skutečně porušil ZZVZ, a že by takové porušení právní povinnosti bylo svou povahou závažné, nemohla by vzniknout správně právní odpovědnost zadavatele, neboť v daném případě by zcela absentovala další obligatorní podmínka, a to existence byť potenciálního škodlivého následku takového jednání. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že ÚOHS uložil žalobci správní sankci dle ustanovení § 62 ZZVZ, aniž by se řádně vypořádal s otázkou možné správně právní odpovědnosti žalobce, a žalovaný toto protiprávní rozhodnutí ÚOHS napadeným rozhodnutím potvrdil. Zároveň, i pokud by žalobce hypoteticky připustil svou správně právní odpovědnost za údajné porušení ZZVZ, tedy že by tímto údajným porušením ZZVZ způsobil nebo mohl způsobit nějaký škodlivý následek, pak by nepochybně rozhodnutí ÚOHS potvrzené napadeným rozhodnutím žalovaného bylo protiprávní vzhledem k výši uložené pokuty, když tato je zcela zjevně nepřiměřeným trestem vzhledem k závažnosti údajného porušení zákonné povinnosti, ke škodlivosti možných následků, jakož i k jiným okolnostem daného případu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své žalobě napadá právní interpretaci ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) zákona č. 199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném v době uzavírání smluv žalobcem. Žalobce výkladem citovaného ustanovení dovozuje, že zmíněné ustanovení zákona se vztahuje na plnění veřejné zakázky, které

poskytuje právnická osoba, bez ohledu na její formu, zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem nebo územním samosprávným celkem. Z toho pak dovozuje, že zákon o zadávání veřejných zakázek se na uzavření předmětných smluv nevztahoval a nemohl ho tedy porušit a neporušil ho. K těmto námitkám uvádí žalovaný, že takto provedený výklad předmětného ustanovení je zcela neslučitelný s významově jednoznačným zněním ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) zákona platného v době uzavírání smluv. Zákon Č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb., ve svém ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) stanovil, že tento zákon se nevztahuje na „plnění veřejné zakázky, které může poskytnout právnická osoba zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem či jiným správním úřadem nebo územním samosprávným celkem nebo jejímž jediným zakladatelem je zadávající subjekt“. Novelou zákona provedenou zákonem č. 28/2000 Sb., s účinností od 1.6.2000, zákon v ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) nově stanoví, že tento zákon se nevztahuje na "plnění veřejné zakázky, které poskytuje v celém rozsahu právnická osoba zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem nebo územním samosprávným celkem". Z uvedeného je zřejmé, že část věty" nebo jejímž jediným zakladatelem je zadávající subjekt" bylo z ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) zákona vypuštěno. I zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, rozlišuje mezi zakládáním a zřízením právnických osob, když ve svém ustanovení § 35a odst. 1 stanoví, že „Obec může pro výkon samostatné působnosti zakládat a zřizovat právnické osoby a organizační složky obce, pokud zákon nestanoví jinak“. Obchodní společnosti, jako například i akciová společnost Metropolnet, jsou právnické osoby založené za účelem podnikání ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného pak nepochybně vyplývá, že ustanovení § 1 odst. 2 písmo d) zákona se vztahuje pouze na právnické osoby zřízené a nelze jej vztáhnout i na obchodní společnosti založené podle obchodního zákoníku, byť je jejich jediným zakladatelem například statutární město. Žalobce nedodržel závazný postup k uzavření smluv uzavřených dne 1.1.2002 a 2.10.2003, když veřejné zakázky nezadal způsobem dle zákona (vyhlášením obchodní veřejné soutěže), čímž porušil ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb. v případě prvně uvedené smlouvy a ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona, ve znění jeho novel, zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 424/2002 Sb. a zákona č. 517/2002 Sb. v případě druhé smlouvy.

K námitkám o neadekvátnosti výše pokuty odkazuje žalovaný na odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí s tím, že není pravdou, že by se výší pokuty Úřad nezabýval. Uloženou pokutu cca v její polovině možné sazby odůvodnil Úřad jednak tím, že jedním z nejzávažnějších porušení zákona je právě postup zadavatele, když tento vůbec nepostupuje podle zákona o zadávání veřejných zakázek a zadá veřejnou zakázku bez vyhlášení obchodní veřejné soutěže či nepoužije ani jiný způsob zadání popsany v zákoně tak, jak učinil žalobce. Dále výše pokuty byla odůvodněna i skutečností, že při zadávání veřejných zakázek jsou vynakládány veřejné prostředky, proto je mimořádný důraz kladen na formálnost a transparentnost postupu zadavatelů, na možnost případné následné kontroly postupů zadavatelů při volbě odpovídajícího způsobu zadání veřejných zakázek a přezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Také se Úřad vypořádal s námitkou žalobce, že nedošlo ke škodlivému následku, když tuto námitku vyvrátil argumentací, že postupem žalobce při

zadávaní předmětných veřejných zakázek (kdy tento vůbec nepostupoval podle zákona), bylo znemožněno působení soutěžního principu, který skýtá možnost dosažení nižších nabídkových cen a tudíž úspory veřejných prostředků.

Z obsahu připojeného správního spisu soud zjistil, že žalobce jako jediný zakladatel založil formou notářského zápisu akciovou společnost Metropolnet, a.s., dne 20.6.2001. Tato akciová společnost byla založena na základě usnesení 21. zasedání zastupitelstva žalobce konaného dne 19.4.2001, jímž byl schválen záměr o založení akciové společnosti, usnesení 9. zasedání Rady města Ústí nad Labem konaného dne 17.5.2001, jímž bylo rozhodnuto o sepsání zakladatelské listiny zakládané akciové společnosti formou notářského zápisu a usnesení 22. zasedání zastupitelstva Města Ústí nad Labem konaného dne 14.6.2001, jímž byl schválen obsah zakladatelské listiny a stanov zakládané akciové společnosti. Dále součástí správního spisu je smlouva o zajištění činnosti v oblasti informačních technologií uzavřená mezi Městem Ústí nad Labem a společností Metropolnet, a.s., ze dne 1.1.2002 a dále provozní smlouva o zajištění činnosti v oblasti informačních technologií pro Město Ústí nad Labem uzavřená mezi Statutárním městem Ústí nad Labem a společností Metropolnet, a.s. dne 2.10.2003. Obsahem správního spisu jsou taktéž rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.5.2004, č.j. S 509-R/04-VP/140/VŠ a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.9.2004, č.j. 3R 45/04-Ku.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.). Ve věci bylo nařízeno jednání, neboť žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Žaloba je částečně důvodná.

Soud se v první řadě zabýval stěžejní námitkou žalobce, která spočívá v různé právní interpretaci ust. § 1 odst. 2 písm. d) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném v době uzavírání smlouvy o zajištění činnosti v oblasti informačních technologií mezi Městem Ústí nad Labem a společností Metropolnet, a.s., a dále provozní smlouvou o zajištění činnosti v oblasti informační technologií pro město Ústí nad Labem uzavřené mezi Statutárním městem Ústí nad Labem a společností Metropolnet, a.s. První smlouva byla uzavřena 1.1.2002 a druhá smlouva byla uzavřena dne 2.10.2003. Žalobce ve své argumentaci v podstatě dovozuje, že pojem založení a zřízení je pojem totožný. Uvádí, že podle § 19 občanského zákoníku platí, že ke zřízení právnické osoby je potřeba písemná smlouva nebo zakládací listina, pokud nestanoví zvláštní zákon jejich vznik jinak. Dovozuje tedy, že zřizována je zásadně každá právnická osoba. Z toho pak vychází závěr, že zmíněné ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek se vztahuje na plnění veřejné zakázky, které poskytuje právnická osoba, bez ohledu na její formu, zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem, nebo územním samosprávním celkem. Proto se zákon o zadávání veřejných zakázek na uzavření předmětných smluv nevztahoval a žalobce tento zákon neporušil.

Bylo prokázáno, že žalobce jako jediný zakladatel založil formou notářského zápisu akciovou společnost Metropolnet, a.s. se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební č.p. 2336 a to dne 20.6.2001. Poté dne 1.1.2002 uzavřel shora citovanou smlouvu s touto akciovou společností o zajištění činnosti v oblasti informačních technologií a dále 2.10.2003 uzavřel provozní smlouvu o zajištění činnosti v oblasti informační technologií pro Město Ústí nad Labem taktéž s touto akciovou společností. Žalovaný resp. prvostupňový správní orgán dospěl

k závěru, že žalobce porušil závažným způsobem ust. § 3 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném v okamžiku uzavření výše uvedených veřejných zakázek, jako zadavatel, k jejíž provedení byly uzavřeny dvě výše uvedené smlouvy. Žalobce jako zadavatel nedodržel závazný postup k uzavření těchto smluv, v jejich případě nebyly veřejné zakázky zadavatele zadány vůbec. Zadavatel mohl a měl zadat vyhlášením obchodní veřejné soutěže. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, jakož i uzavření smluv samotných bylo závažným porušením citovaného ust. § 3 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., a zákona č. 93/1998 Sb., ve svém ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) stanovil, že tento zákon se nevztahuje na „plnění veřejné zakázky, které může poskytnout právnická osoba zřízená za tím účelem zadávajícím ministerstvem či jiným správním úřadem, nebo územním samosprávním celkem, nebo jímž jediným zakladatelem je zadávající subjekt“. Toto znění zákona se změnilo počínaje dnem 1.6.2000 s nabytím účinnosti novely zákona o zadávání veřejných zakázek, zákona č. 28/2000 Sb., neboť od uvedeného data zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 168/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 320/2002, zákona č. 424/2002 Sb., a zákona č. 517/2002 Sb., dále jen zákon, v ust. § 1 odst. 2 písm. d) stanovil, že tento zákon se nevztahuje na „plnění veřejné zakázky, které poskytuje v celém rozsahu právnická osoba zřízená za tímto účelem zadávajícím ministerstvem, jiným správním úřadem, nebo územním samosprávním celkem“. Žalovaný uvedl, že z uvedeného je zřejmé, že část věty „nebo jejím jediným zakladatelem je zadávající subjekt“, bylo z ust. § 1 odst. 2 písm. d) zákona vypuštěno. I zákon č. 128/2000 Sb., o obcích rozlišuje mezi zakládáním a zřízením právnických osob, když ve svém ust. § 35a odst. 1 stanoví, že „obec může pro výkon samostatné působnosti zakládat a zřizovat právnické osoby a organizační složky obce, pokud zákon nestanoví jinak“. Obchodní společnosti, jako např. i akciová společnost Metropolnet, a.s., jsou právnické osoby založené za účelem podnikání ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného pak nepochybně vyplývá, že ust. § 1 odst. 2 písm. d) zákona se vztahuje pouze na právnické osoby zřízené a nelze jej vztáhnout i na obchodní společnosti založené podle obchodního zákoníku, byť je jejich jediným zakladatelem např. Statutární město Ústí nad Labem a jak k tomu bylo v tomto případě. S tímto tvrzením žalovaného se zcela jednoznačně ztotožňuje i soud. Na podporu tohoto tvrzení je třeba uvést, že náš právní řád skutečně rozlišuje mezi založením a zřízením právnické osoby. Tato skutečnost nevyplývá z občanského zákoníku kde se tyto pojmy v podstatě i slučují, také nevyplývá ani z obchodního zákoníku. Tato skutečnost naopak vyplývá ze zákona o obcích v § 35a odst. 1 tak jak jej citoval žalovaný, kde toto ustanovení rozlišuje zakládání a zřizování právnické osoby. Tato skutečnost však také vyplývá ze zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů a to § 27 odst. 1, kde je uvedeno: „Územní samosprávný celek zřizuje příspěvkové organizace pro takové činnosti ve své působnosti, které jsou zpravidla neziskové a jejich rozsah, struktura a složitost vyžadují samostatnou právní subjektivitu. Z tohoto ustanovení nepochybně vyplývá, že příspěvková organizace se samostatnou právní subjektivitou zřízená územním samosprávním celkem je právnickou osobou a v této souvislosti je také třeba vykládat příslušné ust. § 1 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek. Právě na takové zřizování právnických osob pamatuje citované ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť se většinou jedná o neziskové organizace a v případě takovýchto organizací

by nebyl naplněn účel a smysl zákona o zadávání veřejných zakázek. Je tedy nutno rozlišovat, zda-li se jedná o založení právnické osoby dle obchodního zákoníku za účelem dosažení zisku, nebo se jedná o zřízení právnické osoby a to příspěvkové organizace, která je zpravidla nezisková a má samostatnou právní subjektivitu. Soud tedy dospěl k závěru, že předmětná námitka vznesená žalobcem ohledně odlišné interpretace pojmu založení a zřízení právnické osoby je nedůvodná.

Dále se však soud zabýval další námitkou vznesenou v rámci žalobního návrhu, a to námitkou posouzení přiměřenosti uložené pokuty žalobci v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., popřípadě jejím upuštěním. V tomto případě dospěl soud k závěru, ač žalovaný rozhodl zcela v souladu se zákonem a bylo tedy nepochybně prokázáno, že žalobce porušil ust. § 3 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, a proto mu byla uložena pokuta ve výši 145.000,- Kč v souladu s ust. § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, že jsou zde důvody proto, aby soud upustil od uložené pokuty. Je nutné konstatovat, že úprava pojmu zřízení a založení právnické osoby v našem právním řádě není jednotná a je poměrně roztržštěná, je upravena ve více právních předpisech a poměrně složitě se dovozuje výklad těchto pojmů. Tyto skutečnosti nelze přičítat k tíži žalobce, navíc má soud za to, že žalobce v tomto případě nepostupoval úmyslně a navíc se o zákonnosti svého postupu utvrdil z výkladu zákona o zadávání veřejných zakázek uveřejněných Jiřím Nesnídalem v příloze časopisu Ekonom č. 12/2000 a také si nechal vypracovat právní stanovisko ohledně tohoto výkladu u advokáta. Vzhledem k tomu, že ani soudu není známo dřívější stanovisko výkladu pojmu založení a zřízení právnické osoby v takovéto situaci, dospěl soud k závěru, že je zde důvod upustit od uloženého trestu za správní delikt, neboť uvedený trest byl uložen v nepřiměřené výši ze shora uvedených důvodů a soud má za to, že samotné projednání předmětné věci před oběma správními orgány, tak i před soudem bude dostatečným upozorněním pro žalobce jak má v budoucnu postupovat v takovýchto případech v souladu se zákonem.

Soud proto rozhodl o upuštění trestu za správní delikt v souladu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tak jak uvedeno ve výroku I. rozsudku.

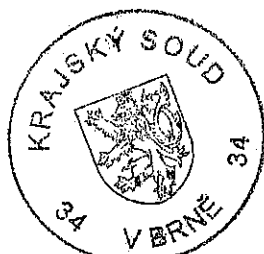
V tomto případě bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení z hledem k tomu, že pokud jde o stěžejní žalobní námitku žalobce úspěšný nebyl, avšak pokud jde o snížení resp. upuštění trestu za správní delikt zde úspěšný byl. Vzhledem k tomu, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem v rámci své rozhodovací činnosti a návrh na snížení, resp. upuštění od trestu za správní delikt je zcela na úvaze soudu má soud za to, že jsou zde důvody hodné zvláštního zřetele, a proto rozhodl soud o nákladech řízení s ohledem ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., tak že náhradu nákladů nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.6.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Němcová

Němcová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D.. v.r.
předseda senátu